

Jak je velké letiště v Oslu

Především, je potřeba poděkovat za vynález telefonu. Člověk nemusí urazit stovky mil, aby si s někým promluvil. Z pohodlí domova nebo kanceláře zařídí za hodinu tolik věcí, kolik by mu koňmo trvalo celý měsíc. A když nechce být rušen, jen poodejde o kousek dál. Ó díky, Alexadře Belle, žes vynalezl telefon. A ne rovnou mobil.

Neboť mobil si zaslouží vlastní odstavec. Skutečně si ho kupte! Už nikdy nebudete sami, ale součástí společenství stejně postižených, nikdy nepoznáte muka nerušeného soustředění, nikdy nezabloudíte. Je dokázáno, že jelen v zoologické ztratí 30% objemu mozku, který potřeba k orientaci ve volné přírodě. Další část získáte odbouráním paměti, neb všechny informace se snadno vyloví na Wikipedii. Co ale mají majitelé mobilů v takto uvolněném prostoru je dosud obestřeno tajemstvím. Možná něco napovídají jejich duchaplné hry. Já také pravidelně poslouchám jejich stimulující konverzaci. Např. „Jsem ve vlaku.“, nebo „Za chvíli budu vystupovat.“, případně „Ty blbci maj zase zpoždění.“ Inu nemůže každý jezdit Šinkansenem. A víš proč, ty náno urvaná? Protože v Šinkansenu je používání mobilu s ohledem na ostatní cestující zakázáno.

Takže doufám, že je evidentní, že mi láska k moderním přístrojům nechybí. Byť Rakousko-Uherský dostavník znám jen z vyprávění dědka Machačky, který s ním jezdil z Říčan do Prahy. Parní lokomotivu jsem zachytil jen lehce, a walkmana přechodil úplně. Ovšem mobil mě nakonec dostihl, a už jsem objevil některé jeho funkce. Např. zapnout. Nebo zandat do futrálu. Ale nelze spát na vavřínech, je třeba postupovat dál. Jak říká Machiavelli, perché una mutazione lascia sempre l'addentellato per la costruzione di un'altra. Každá změna v sobě už nese zoubček další změny.

V Tromsø se hlavně pracovalo, z toho se žádné foto nedochovalo (určitě také vinou mobilu), našly se ale i díry v mracích, kdy na začátky června teplota ze 4 °C stoupla až k neuvěřitelným desíti, a dal se pozorovat pomalu mizící sněh v horách, nebo nejsevernější botanická zahrada v plném květu.

Tak i já, sedě na lavičce v Tromsø, jsem si říkal, že v ovládní mobilu, pardon, smárťfounu, trochu pokročím. Vlastně, že si z něj trochu vystřelím. A pustil jsem si aplikaci Seznamu sloužící k navigaci, o které jsem byl informován, že funguje jen v české republice. Na obrazovce jsem viděl poslední mapku, nádraží Hostivař, zřejmě jak jsem tam šel před půl rokem k zubaři. A dal jsem „Hledat současnou polohu“. Smál jsem se při představě, jak asi bude nebohý přístroj marně hledat cestu na sever, přes Kobylisy, přes Mělník .. Jenže smích mě brzy přešel, po menším zaváhání se na displeji objevila poloha s mojí lavičkou za polárním kruhem.

A další zoubček začal hlodat. Při zpáteční cestě jsem byl poněkud vyhladovělý ohledně vycházek do přírody. Za prvé jsem celých čtrnáct dní měl rýmu, která polevila, přesně podle zákonů schválnosti, až při odletu. A pak, i když jsem využil každou díru v oblacích, počasí v arktickém „létu“ by stejně velké výpravy nedovolilo. Při přiblížování

k Oslovskému letišti byla z letadla dobře vidět četná jezírka v jarní tundře. Což si trochu užít příjemnějšího počasí a k jednomu si zajít? Mezi příletem a navazujícím odletem je 6.5 hodiny, za chytrého mobilu, který najde cestu současně do Měcholup i na severní pól se najde cesta snadno.

Chytrý přítel mi také hned cestu ukázal; na letišti jsem si ještě zakoupil bento box se sushi, aby bylo u jezírka co jíst, a vyšlo se. Jenže v přírodě je cestování poněkud méně romantické než pomocí Google maps. Za prvé přece jen poněkud oslabený organismus se dožadoval potravy ještě v systému rozlehlých parkovišť u letiště, taky z usmrkaného nosu se spustila krev, a muselo se odpočívat. Nakonec hned za rohem posledního parkoviště placatý telefon bez sluchátka zhloupl, neboť neměl signál. A muselo se jít po paměti, a ta, jak jsme si řekli, je značně redukováná, takže nakonec se sledovaly silnice. Nehledě na to, že na slunci display nebyl stejně vidět, a na upoceně ruce nereagoval.

To mi připomnělo polní radiovou stanici Wehrmachtu, kterou jsme obsluhovali na vojně. Tedy pardon, československé armády. Ale vahou ani množstvím elektronek se určitě od té první nelišila. Jak jsem nadávali, když jsme to museli tahat včetně olovených baterek. Ale to jsou ty paradoxy vývoje, zelená stanice si s lesem rozuměla dobře. Když se na smrček natáhla anténa, dalo se s ní dovolat snad i do Austrálie. I s rukama od smůly.

Sledování silnice, respektive ze začátku dálnice, nebylo nijak příjemné. Z jedné strany letištní plot, z druhé autostráda, a mezi tím pár decimetrů trávy, po které snad můžu jít, aniž vzburcuju leteckou nebo civilní policii.

Den předtím jsem se s Kennethem sice bavili, že norský vězeňský systém je celkem mírný, neboť jeho účelem je chybnějšího napravit. Třeba na rozdíl od USA, a dalších 99 procent zemí. Ale zkoušet jsem to nechtěl.

Po kilometru nezáživného plahočení u dálnice jsem uviděl přechod dálnice. V Kanadě takový stavěli pro medvědy; tady jsem doufal, že poslouží aspoň mě. Jenže vegetace se začínala zahušťovat, a nakonec se objevil vysoký plot. Vězení, nevězení, prolezl jsem dírou – a zjistil, že jsem vlastně byl na špatné straně ohrady. Už to nebyla letištní, ale ta, která měla zabránit zvěři potulovat se pod koly. Z čehož zase plyne poučení, že v životě je třeba být na správné straně plotu.

Další pamětihodnost byla stará přistávací dráha, ze které bylo uděláno závodíště pro auta. A střelecký revír hned u letištního plotu. Tj. až vám někdy do letadla v Oslu přiletí kulka, tak se nedivte.

A najednou u silnice vidím pětmetrový plot. A že výšku pět metrů dobře odhadnu, ještě z časů chmelové brigády. A za ním je ještě jeden plot. A nahoře je ještě spirála žiletkového ostnatého drátu. Tak takhle tedy vypadá to humánní vězení? Okolo byly kamery, raději jsem se zdržel fotografování, i když tato funkce se mobilu začínala pomalu vracet. Až za rohem byla cedule, oznamující, že se jedná o centrum pro uprchlíky. Inu, doufám, že to letadlo stihnu.

Také doufám, že neprozradím žádné tajemství, když ještě řeknu, že na severní části letiště jsou také hned vedle kasárna, a vede tudy ulice zvaná „Dračí smyčka“. No, snad půjdeme dál, že.

Po patnácti kilometrech mobil zase začal plně mobilovat, zřejmě mu procházka udělala dobře. Dověděl jsem se, že podle navigace vlastně zas tak daleko o jezírka nejsem. Jenže to už jsem toho měl dost, a taky čas odletu se neobyčejně rychle přiblížil. Zbývající desítku kilometrů jsem se pak raději vděčně plazil okolo letištního plotu, a před nastupováním do letadla už byl čas na jediné.

Vypnout mobil.

Příroda v Oslu byla oproti Tromsø trochu napřed, ovšem tenhle šerík teprve začíná kvést. Část okruhu okolo letiště vedoucí okolo policie, střeleckého revíru, vojenské základny a vězeňského „centra“ pro uprchlíky nějaký vtípálek příhodně nazval Dragonløypa, Dračí smyčka. Je to, že uprchlíci z Afriky se na sever tolik neženou, dané skutečně jen geografickou vzdáleností?